

pap hadden ze een grote verrassing voor ons,” antwoordde Romeo.

“Ik hoop dat het Italië wordt,” zei Ruben.

“Hmmm. Nee, dat is mij te lang rijden. Liever die camping in Duitsland. Weet je nog? Aan dat riviertje, dan kunnen we weer zo’n gaaf vlot bouwen zoals twee jaar geleden.”

“Oh ja! En misschien staat onze hut er ook nog wel?” vroeg Ruben zich af.

Even later liepen de twee jongens de oprit naar hun huis op. Daar op de oprit stond papa's klussenbus al klaar voor vertrek. De vader van Ruben en Romeo, Freek, was namelijk zelfstandig klusser. Als mensen een nieuwe kast of een nieuwe keuken gekocht hadden, dan konden ze hem inhuren om alles in elkaar te zetten. Volgens de jongens kon hij echt alles en was hij super handig. Maar hun moeder moest daar altijd hard om lachen en werd er soms ook weleens een beetje gek van. “Altijd dat rondslingerende gereedschap,” zei ze dan. Of: “Oh nee, wat heeft hij nu weer gefantaseerd? Wat moet dat nu weer worden?” Maar eigenlijk was ze daar ook wel een beetje trots op. Hun moeder, Julie, was verpleegster in het ziekenhuis in de grote stad een stuk verderop. Volgens Mariska, hun oudere zus, repareerde papa al de spullen en mama al de mensen. En eigenlijk klopte dat ook wel een beetje. Was je met je fiets gevallen dan ging je eerst naar mama, die je troostte en pleisters op je wonden plakte. En daarna naar papa, die dan begon

te mopperen dat hij het al zo druk had en hoe dat nu toch weer kon gebeuren, maar dan alsnog snel die slag uit je voorwiel haalde en het stuur weer recht zette.

En nu stond hij met een grote glimlach de twee broers op te wachten.

“Hah, schurken! Zijn jullie er klaar voor? Wij hebben een super verrassing voor jullie. Mam en ik hebben al boterhammen gesmeerd die we onderweg op kunnen eten en zelfs Mariska is wonder boven wonder al klaar met pakken,” grapte hij.

“Oh!” klonk het beledigd bovenaan de trap, waar Mariska met een rood hoofd net een poging deed om een gigantisch uitpuilende koffer naar beneden te sleuren.

“Sodemieters,” mompelde hun vader, “weet je zeker dat je alles wel mee hebt? Zit de TV er in? En de koelkast? Oh ja, en het ligbad?”

“Pahap!” zei Mariska gefrustreerd. “Dit zijn gewoon mijn kleren. Mijn games en mijn switch en zo zitten in mijn andere koffer...”

“Pardon? Nog zo’n koffer? Ruben, ga jij je moeder eens vragen of ze de verhuysfirma eens wil bellen? Misschien hebben ze nog een vrachtwagen over,” zei hun vader sarcastisch. De jongens gierden van het lachen, tot grote ergernis van hun oudere zus.

“Ja lach maar, hahaha,” mopperde ze, “waarom had ik niet gewoon twee zusjes kunnen krijgen...”

“Nee, dank je,” zei Freek, “dan hadden we écht een

veel grotere bus nodig gehad."

"Huh, wat? Een grotere bus?" zei hun moeder, die met een blad vol gesmeerde boterhammen uit de keuken kwam. "Ah! Ruben en Romeo, *mes petites chevaliers*, mooi dat jullie er al zijn. Ik heb alles al voor jullie gepakt en in de bus geladen. Als jullie je zus nog even willen helpen voordat ze van de trap valt, dan kunnen we zo vertrekken." Romeo moest even glimlachen omdat hun moeder nog altijd af en toe Franse woorden gebruikte. Dit kwam doordat hun moeder uit Frankrijk kwam en ondanks dat ze perfect Nederlands kon, had ze nog steeds een licht Frans accent.

"En natuurlijk nog even piemelare fanfare!" zei hun vader, waarmee hij bedoelde dat er eerst nog even naar het toilet gegaan moest worden. "Ik wil in één keer doorrijden zonder plaspauze. Het is een goede twee uur rijden en dan zijn we bij de verrassing!"

En zo vertrokken ze even later op vakantie.

"Zijn we er al bijna?" jammerde Mariska. "Ik heb geen 4G bereik, er is daar toch wel wifi, hé?"

"Daar ga ik wel voor zorgen," grinnikte Freek met een geheimzinnige glimlach.

"Huh?" zei Ruben. "Hoezo moet jij daarvoor zorgen? Heeft die camping dat aan jou gevraagd?"

"Welke camping?" zei Freek nu met een grote grijns.

"Pap, de camping, daar op euh, wat was het ook alweer mam? Reutemeteut?" vroeg Romeo.

Freek en Julie moesten hard lachen. "Hah, briljant!"